

skarżący wniósł o rejestrację znaku towarowego; i iv) naruszenie art. 7 ust. 3 rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na niepoprawne ustalenie Izby Odwoławczej, że znak towarowy nie uzyskał charakteru odróżniającego w następstwie używania w odniesieniu do towarów lub usług, dla których występuje się o rejestrację.

—————

Odwołanie wniesione w dniu 3 sierpnia 2011 r. przez Carla De Nicolę od wyroku wydanego w dniu 28 czerwca 2011 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-49/10 De Nicola przeciwko EBI

(Sprawa T-418/11 P)

(2011/C 282/79)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Carlo De Nicola (Strassen, Luksemburg)
(przedstawiciel: adwokat L. Isola)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Inwestycyjny

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- zmianę wyroku wydanego w dniu 28 czerwca 2011 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-49/10 dotyczącej;
- stwierdzenia nieważności decyzji przekazanej w drodze poczty elektronicznej w dniu 11 maja 2010 r., w zakresie, w jakim EBI nie zgodził się na uzupełnienie postępowania administracyjnego i udaremnił próbę polubownego rozwiązania sporu poprzez oddalenie w sposób dorozumiany wniosku o zwrot kosztów medycznych w wysokości 3 000 EUR;
- zasądzenia od EBI zwrotu kwoty 3 000 EUR, wydanej przez skarżącego na terapię laserową przepisaną i wykonaną we Włoszech; a ponadto naliczenia odsetek, uwzględnienia inflacji i zasądzenia kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi:

A. W przedmiocie okoliczności faktycznych.

- 1) Wnoszący odwołanie utrzymuje, że błędnie zinterpretowano jeden z wniosków i nie rozstrzygnięto w przedmiocie drugiego.
- 2) Utrzymuje, że zastrzeżono uprzywilejowaną pozycję dla instytucji, która, po raz kolejny, ograniczyła się do przedstawienia pewnych twierdzeń, które Sąd następnie uznał za udowodnione.

B. W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności.

- 3) Skarżący wniósł o stwierdzenie nieważności decyzji przekazanej mu w drodze poczty elektronicznej w dniu 11 maja 2010 r. w części, w której EBI odmówił wyznaczenia trzeciego lekarza, odmówił podjęcia postępowania polubownego z dawnego art. 41 regulaminu pracowniczego oraz odmówił zwrócenia mu kosztów w wysokości 3 000 EUR poniesionych na terapię laserową, przepisaną i wykonaną we Włoszech.
- 4) Sąd do spraw Służby Publicznej uznał za niedopuszczalny wniosek skarżący odmowę wyznaczenia trzeciego lekarza, gdyż uznał, że wnoszący odwołanie powinien był zaskarżyć nieistniejący środek z dnia 24 marca 2008 r., nie tłumacząc powiązania pomiędzy zaskarżonym środkiem a środkiem jakoby naruszającym prawo i nie wyjaśniając, na podstawie jakich norm opinia przypisana powiernikowi EBI miałyby się stać środkiem oddalającym EBI.
- 5) Wnoszący odwołanie podnosi, że jeśli chodzi o wewnętrzny akt administracji, oświadczenie nie narusza prawa i nigdy nie jest zaskarżalne w oderwaniu.

Sąd pierwszej instancji odszedł natomiast od całego dotychczasowego orzecznictwa i wprowadził trzymiesięczny termin do zaskarżenia jakiegokolwiek wewnętrznego aktu administracji, gdyż stwierdził, że terminy do wniesienia skargi miałyby rozpoczynać bieg w tym samym dniu, w którym pracownik składa wniosek, przy pominięciu przyjęcia środka i bez znajomości co najmniej uzasadnienia.

- 6) Wnoszący odwołanie kwestionuje cały system norm, które, choć uchwalone dla instytucji publicznych, sąd pierwszej instancji wydaje się stosować wobec EBI, który z kolei jest zorganizowany tak jak bank prywatny i którego pracownicy zawierają umowy o pracę prawa prywatnego. Z takim skutkiem, że akty wydawane w odniesieniu do nich nie są aktami administracyjnymi, nie stanowią wykonywania *potestas*, nie są aktami bezwzględnie obowiązującymi i nie korzystają z domniemania zgodności z prawem, a tym samym nie istnieje żadna analogia z pracownikami publicznymi, ani nie istnieje potrzeba przyznania bezpośredniej mocy prawnej środkom organizacyjnym wydanym na takiej samej podstawie jak w jakimkolwiek banku prywatnym.
- 7) Ponadto wnoszący odwołanie utrzymuje, że uzasadnienie pozbawione jest logiki w części, w której wykluczono jego usprawiedliwiony błąd, gdyż przypisano mu znajomość aktu, doręczonego tylko jego obrońcy.
- 8) Wreszcie utrzymuje, że w każdym porządku prawnym unieważniony akt jest zaskarżalny w każdym momencie, a nie tylko w krótkim terminie zawitym określonym dla aktów podlegających zaskarżeniu.

9) Odnosząc do postępowania polubownego z dawnego art. 41 regulaminu pracowniczego, wnoszący odwołanie utrzymuje, że nie chodzi tu o przesłankę proceduralną, a zatem Sąd do spraw Służby Publicznej z naruszeniem prawa dokonał jej zrównania z odwołaniem w trybie administracyjnym, jakiemu podlegają pracownicy Unii, które jest obowiązkowe i które wyznacza termin do wniesienia skargi.

10) W przedmiocie zakwestionowania odmowy wszczęcia postępowania polubownego, wnoszący odwołanie utrzymuje naruszenie prawa w orzeczeniu Sądu do spraw Służby Publicznej, ponieważ EBI nie mógł nigdy tego odmówić.

Z tego wynika, po pierwsze, że taka odmowa nie mogła zgodnie z prawem opierać się na jakimkolwiek uzasadnieniu a po drugie, że przyjęciu wniosku pracownika powinna odpowiadać zwiększona odpowiedzialność EBI oraz zasądzenie od niego kosztów postępowania.

11) W odniesieniu do dorozumianej odmowy zwrotu kosztów terapii laserowej, C. De Nicola podnosi, że brak uzasadnienia jest z pewnością oznaką nadużycia władzy, zważywszy, że zwrotu można zgodnie z prawem odmówić jedynie w trzech przypadkach, podczas gdy brak formalnego aktu stanowi bezwzględnie nieważność, jako taki zaskarżalny w każdym momencie.

12) Wreszcie podnosi, że należy uchylić orzeczenie w części, w której Sąd do spraw Służby Publicznej nie wydał rozstrzygnięcia, twierdząc, że nie posiada koniecznych informacji.

C. W przedmiocie wniosku o zasądzenie.

13) Sąd uznał wniosek za niedopuszczalny ze względu na zawisłość sporu, podczas gdy możliwość litispendencji nie została przewidziana w regulaminie postępowania. Ponadto Sąd nie wyjaśnił, na czym polega identyczność wniosku pomiędzy sprawą zawisłą w pierwszej instancji a sprawą zawisłą w postępowaniu odwoławczym, ani nie wyjaśnił jak i kto udowodnił okoliczności faktyczne, na których opiera się to orzeczenie.

14) Wreszcie, wnoszący odwołanie utrzymuje, że uwzględnienie odwołania i zmiana zaskarżonego wyroku wiąże się z nowym rozstrzygnięciem w przedmiocie kosztów, również kosztów postępowania w pierwszej instancji.

Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2011 r. — Ellinika Touristika Akinita AE przeciwko Komisji

(Sprawa T-419/11)

(2011/C 282/80)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Ellinika Touristika Akinita AE (Ateny, Grecja)
(przedstawiciel: adwokat N. Fragkakis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie skargi w całości;
- stwierdzenie nieważności i uchylenie zaskarżonej decyzji Komisji skierowanej do Republiki Greckiej;
- nakazanie zwrotu wraz z odsetkami wszelkich kwot, które na podstawie zaskarżonej decyzji mogą zostać „odzyskane” bezpośrednio lub pośrednio od skarżącej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca żąda stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2011) 3504 z dnia 24 maja 2011 r., dotyczącej pomocy państwa na rzecz określonych kasyn greckich [pomoc państwa C 16/2010 (ex NN 22/2010, ex CP 318/2009)], która została wykonana przez Republikę Grecką.

Na poparcie skargi jako powody nieważności skarżąca podnosi następujące zarzuty:

Zarzut pierwszy dotyczy błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania art. 107 ust. 1 TFUE oraz niewystarczającego uzasadnienia, stanowiącego naruszenie art. 296 TFUE. W szczególności badany środek: (i) nie zapewnia korzyści ekonomicznej kasynu Parnithy ani kasynu Korfu poprzez przekazanie środków publicznych, (ii) nie ma charakteru wybiórczego oraz (iii) nie może wpłynąć na wymianę handlową między państwami członkowskimi i nie zakłóca ani nie grozi zakłóceniem konkurencji.

Zarzut drugi dotyczy błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania art. 14 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia Rady nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U L 83 s. 1). W szczególności: (i) odzyskania niezgodnej z prawem pomocy państwa można domagać się wyłącznie od rzeczywistych beneficjentów tej pomocy; (ii) rzeczywisti beneficjenci przedmiotowej pomocy (klienci kasyn) nie są tożsami z podmiotami, do których skierowany został nakaz odzyskania pomocy (kasyna Korfu, Parnithy i Salonik), które nie były obciążone z tytułu biletów wstępu.

Zarzut trzeci dotyczy błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania art. 14 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia. Odzyskanie przedmiotowej pomocy jest sprzeczne z: (i) zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz (ii) zasadą proporcjonalności.